

Arrest

nr. 335 499 van 5 november 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VAN OVERBERGHE *loco* advocaat B. SOENEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, afkomstig uit Nagorno-Karabach, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 2 november 2021 en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 16 december 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (veilig derde land). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verzonden, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent op 30/05/1986 geboren in Stepanakert, in Nagorno-Karabach. Van 2004 tot 2006 volbracht u uw legerdienst in Nagorno-Karabach. In 2016 en 2020 werd u als reservist bij de artillerie, gemobiliseerd tijdens de conflicten met Azerbeidzjan. Op 14/10/2020 raakte u zwaar verwond en werd u gehospitaliseerd in Erevan. U werd invalide verklaard in de categorie 3, hetgeen voor één jaar geldig was. Op 05/10/2021 reisde u per vliegtuig naar Warschau en kwam u naar België waar u op 03/11/2021 uw verzoek om internationale

bescherming indiende. U vreest dat u bij terugkeer naar Armenië opnieuw zal opgeroepen worden als reservist. Omwille van uw gezondheidstoestand kan u aan een dergelijke militaire training niet meer deelnemen. U haalt ook aan dat president Aliyev van Azerbeidzjan heeft geëist dat alle deelnemers aan de conflicten in Nagorno-Karabach worden uitgeleverd aan Azerbeidzjan. Ondertussen is Nagorno-Karabach volledig in handen van Azerbeidzjan en zijn uw moeder en zus gevlucht naar Erevan. U bent in het bezit van de volgende documenten: uw paspoort, geboorteakte, militair boekje, documenten m.b.t. uw medische behandelingen en invaliditeitsbepaling in Armenië en Nagorno-Karabach, Belgische medische documenten, een foto van het graf van uw vader en broer in Stepanakert, een kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw moeder en zus.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en documenten blijkt dat u afkomstig bent uit Nagorno-Karabach, een – zoals blijkt uit de informatie toegevoegd administratief dossier – de facto onafhankelijke regio die officieel tot Azerbeidzjan behoort, maar vanaf de jaren 1990 in de praktijk vanuit de eigen hoofdstad Stepanakert werd bestuurd door etnische Armeniërs die er wonen. Sinds de overgave van de de-facto-autoriteiten op 20 september 2023 hebben de Azerbeidzjaanse autoriteiten opnieuw de controle over de regio. U bent in het bezit van een Armeens paspoort uitgereikt in Stepanakert (met de code 070) hetgeen echter nog niet betekent dat u ook automatisch een Armeens staatsburger bent.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 omdat Armenië voor u als een **veilig derde land** kan worden beschouwd. In uw geval is de commissaris-generaal namelijk van oordeel dat u, rekening houdend met alle relevante feiten en omstandigheden, in Armenië zal worden behandeld in overeenstemming met de beginselen zoals bepaald in artikel 57/6/6, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

In dit verband moet in het bijzonder benadrukt worden dat, zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, Armenië partij is bij talrijke internationale en Europese verdragen, zoals de Conventie van Genève betreffende de Status van Vluchtelingen en Aanvullend Protocol van New York betreffende de Status van Vluchtelingen, het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het VN Antifolterverdrag, het VN Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten, het Tweede Facultatief Protocol bij het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, met het oog op de afschaffing van de doodstraf. Daarnaast zijn er tal van (inter)nationale mensenrechtenorganisatie actief in Armenië, die toezicht houden op de mensenrechtensituatie in het land, zoals: het Helsinki Committee of Armenia (deze organisatie houdt zich bezig met het monitoren van mensenrechtenschendingen en het bevorderen van mensenrechten in Armenië); Mission Armenia NGO (werkt samen met UNHCR om vluchtelingen en ontheemden te ondersteunen met basisbehoeften zoals voedsel, dekens en hygiëneproducten); Amnesty International (rapporteert over mensenrechtenschendingen in Armenië en voert campagnes voor de bescherming van mensenrechten); Human Rights Watch (deze organisatie documenteert en rapporteert over mensenrechtenschendingen wereldwijd, inclusief Armenië); UNHCR (de VN vluchtelingenorganisatie biedt hulp aan vluchtelingen en ontheemden in Armenië, vooral in de context van het conflict met Azerbeidzjan). Er moet aldus worden benadrukt dat Armenië niet alleen partij is bij tal van internationale en Europese verdragen die het land juridisch binden op het vlak van bv. mensenrechten, het non-refoulementbeginsel, de toegang tot de asielprocedure en mogelijkheid om er de vluchtelingenstatus te verzoeken of het garanderen van een effectieve bescherming in hoofdte van erkende vluchtelingen, maar óók dat het naleven van voornoemde standaarden in de praktijk de regel vormt en er geenszins sprake zou zijn van systematische of structurele gebreken hieromtrent.

Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt ook dat etnisch Armeense vluchtelingen afkomstig uit Nagorno-Karabach bij aankomst al worden beschouwd als personen met tijdelijke beschermingsstatus waarvoor sociale en financiële hulp is voorzien en wiens status gelijkwaardig is aan de vluchtelingenstatus. Bovendien kunnen ze op een vereenvoudigde wijze het Armeens staatsburgerschap bekomen. Bijgevolg dient geconcludeerd te worden dat u in Armenië (minimaal) de status had van vluchteling waaraan zekere hulp was verbonden en dat u op eenvoudige wijze er het staatsburgerschap kon en kan

bekomen. Voorts wonen uw moeder en uw zus met haar gezin momenteel in Erevan waar ze ook de vluchtelingenstatus hebben (CGVS p. 3).

Uit de hierboven aangehaalde informatie blijkt ook dat etnisch Armenen afkomstig uit Nagorno-Karabach wat betreft de mogelijkheid om Armenië te kunnen in- en uitreizen sinds 28/01/2024 over het specifieke Armeense vluchtelingenpaspoort (met de code 070) dienen te beschikken alsook over het certificaat van tijdelijke bescherming. Blijkens uw beweringen zou u een dergelijk certificaat niet hebben. Ook blijkt dat een dergelijk Armeens paspoort door sommige E.U.-landen niet langer beschouwd wordt als een reispaspoort. Niets belet u echter om zich bv. met de hulp van de Armeense ambassade in België in regel te brengen om zo de nodige documenten te bekomen om uw terugreis naar Armenië mogelijk te maken. Het is weinig plausibel dat de bevoegde Armeense autoriteiten u - een veteraan van het conflict met Azerbeidzjan die reeds veel hulp van hen heeft gekregen - niet zouden willen bijstaan om uw terugkeer te regelen.

Aan uw beweringen (CGVS p. 4 & 9-10) dat u als vluchteling uit Nagorno-Karabach geen rechten had noch hulp kon krijgen in Armenië, valt dus helemaal niet te rijmen met uw eigen verklaringen én met de hierboven aangehaalde informatie.

Hoewel kan worden aangenomen dat de status die u eerder in Armenië werd verleend inmiddels werd heroverwogen door de bevoegde Armeense instanties (ter info: de tijdelijke vluchtelingenstatus in Armenië is één jaar geldig waarna ofwel de status kan hernieuwd worden ofwel het Armeense staatsburgerschap kan worden aangevraagd), doet dit géén afbreuk aan het gegeven dat vermoed kan worden dat u er, zoals gezegd, naar kunt terugkeren, noch aan het gegeven dat uw mensenrechten en levensomstandigheden er in beginsel naar norm zijn, dat u er beschikt over de mogelijkheid om (opnieuw) de vluchtelingenstatus te verzoeken en er, indien u als vluchteling wordt erkend, bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève.

Wat betreft het gegeven dat er in uw hoofde tevens sprake moet zijn van een zodanige band met Armenië dat het voor u redelijk zou zijn om ernaartoe te gaan, blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier (CGVS p. 7) dat u vóór uw komst naar België van 15/10/2020 tot 01/07/2021 revalideerde in Erevan. U heeft ook een 'propiska' (= registratieadres) in Armenië (CGVS p. 4; paspoort p. 5) en u werd er ook geregistreerd in het militair commissariaat (CGVS p. 5; militair boekje p. 19). Op het moment dat u in 2021 naar België kwam was uw paspoort nog tot 07/07/2024 geldig om mee te reizen en heeft u de geldigheid ervan laten verlengen tot 30/07/2026 (zie paspoort p. 4). U kreeg in Armenië ook kosteloze opvang en medische hulp (CGVS p. 8-9; zie bespreking documenten CGVS p. 6-7 van o.a. uw sociale kaart met uw invaliditeitsgraad, uw behandeling in het "Surb Grigor Lusavorich" Medical Center, uw rehabilitatie bij de ngp "Support for wounded soldiers and disabled military", de vele medische documenten m.b.t. de 2 operaties die u in Erevan onderging).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie COI Focus Armenië – Politieke situatie van 17 oktober 2024, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusarmenie.politiekessituatie20241017.pdf>), blijkt verder dat Armenië een meerpartijstelsel heeft waarin politieke partijen hun activiteiten kunnen uitoefenen en aan verkiezingen kunnen deelnemen. Tijdens de verkiezingen worden de fundamentele vrijheden over het algemeen gerespecteerd. Sinds de "fluwelen revolutie" van april 2018 (toen oppositieleider Nikol Pashinyan eerste minister werd en een einde maakte aan de jarenlange hegemonie van de Republikeinse Partij (HHK)) is het politieke klimaat radicaal veranderd. Bij de parlementsverkiezingen van december 2018 werd de vorige regeringspartij, de HHK, volledig uit het parlement verdreven. Na de vervroegde parlementsverkiezingen van juni 2021 kon de partij van Pashinyan de parlementaire meerderheid behouden. Verschillende crisissituaties werden door de oppositie aangegrepen om het ontslag van Pashinyan te eisen en protestacties te voeren. Ondanks de afgenomen populariteit van Pashinyan blijft hij volgens opiniepeilingen de meeste steun genieten. Waarnemers zeggen dat er momenteel geen meldingen zijn van personen die vervolgd worden wegens hun politieke voorkeur, ook niet van aanhangers van het vorige regime (HHK). En hoewel er inderdaad sprake is van haatdragende taal van alle kanten, voornamelijk op internet, wordt er geen gewag gemaakt van fysiek geweld of intimidatie ingegeven door politieke motieven. Gerechtelijke vervolging van personen die banden hebben met het vorige regime, en hun familieleden wegens misdrijven uit het verleden (fraude, corruptie, machtsmisbruik, gebruik van geweld) zijn mogelijk en zijn volgens verschillende bronnen niet politiek gemotiveerd. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u moet vrezen voor vervolging in de zin van het Verdrag betreffende de vluchtelingenstatus op grond van uw eventuele politieke voorkeur.

Bijgevolg kan Armenië in uw hoofde als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet worden beschouwd, tenzij u elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat u er zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen u en Armenië niet zodanig is dat het voor u redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat u niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten.

De door u afgelegde verklaringen bevatten echter geen elementen in deze zin.

Er dient te worden vastgesteld dat u geen risico loopt door de Armeense autoriteiten te worden vervolgd omdat u niet hebt gereageerd op een militaire oproeping die op onregelmatige wijze werd uitgereikt.

Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan u een kopie vindt in uw administratieve dossier ("Thematisch Ambtsbericht over militaire dienst en mobilisatie in Armenië" 31.01.2023) wil de procedure in Armenië dat het militair commissariaat de betrokkene persoonlijk per post of per e-mail oproept. Als de oproeping niet volgens deze procedure werd betekend, is de reservist wettelijk niet verplicht hieraan te voldoen en wordt er in dergelijke gevallen geen strafrechtelijke vervolging ingesteld.

U verklaart aanvankelijk (CGVS p. 7) dat u éénmaal, u denkt vorig jaar, werd opgeroepen om als reservist een militaire training te volgen van ongeveer een maand. U zou dit van uw vrienden in Armenië vernomen hebben. Ze zeiden dat iedereen die in Armenië bij het militair commissariaat geregistreerd stond werd opgeroepen, ook invaliden. Later stelt u echter (CGVS 8-9) dat u enkel vermoedt dat u bent opgeroepen, dat anderen werden opgeroepen maar u weet niet of u bent opgeroepen en heeft zich hierover ook niet geïnformeerd. U geeft ook te kennen dat de reservisten telefonisch zouden zijn opgeroepen..

Uit uw verklaringen blijkt dus duidelijk dat u niet op een reguliere manier werd opgeroepen en dat u dus geen risico op strafrechtelijke vervolging loopt omdat u niet hebt gereageerd op deze oproeping.

Bovendien levert u geen enkel tastbaar bewijs dat erop wijst dat u persoonlijk opnieuw zou kunnen worden opgeroepen als reservist in het Armeense leger.

Het Commissariaat-generaal wijst erop dat **het niet de taak is van de asielinstanties om in abstracto, op een louter hypothetische basis te beslissen**: het is aan de verzoeker om in concreto aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade, of dat hij behoort tot een groep die systematisch wordt blootgesteld aan dergelijke vervolging of schade in het licht van de beschikbare informatie over zijn land.

Bovendien dient erop te worden gewezen dat er momenteel in Armenië geen uitzonderlijke situatie bestaat die een massale mobilisatie van reservisten zou rechtvaardigen, aangezien het gewapende conflict met Azerbeidzjan momenteel beperkt is tot occasionele en sporadische gevechten van geringe intensiteit op de grens tussen Armenië en Azerbeidzjan. Uit de objectieve informatie bij uw administratieve dossier ("Thematisch Ambtsbericht over militaire dienst en mobilisatie in Armenië" 31.01.2023) blijkt bovendien dat een mobilisatie alleen kan plaatsvinden als Armenië in staat van oorlog verkeert. Op 24 maart 2021 heeft het Armeense parlement echter de staat van oorlog opgeheven en sindsdien heeft er geen mobilisatie meer plaatsgevonden.

Bijgevolg kan de vrees die u uit om opgeroepen te worden als reservist in het Armeense leger, niet als gegrond worden beschouwd door het Commissariaat-generaal.

U haalt ook aan (CGVS p. 7 & 9) dat president Aliyev van Azerbeidzjan heeft geëist dat alle deelnemers aan de conflicten in Nagorno-Karabach worden uitgeleverd aan Azerbeidzjan en hij dan pas een vredesakkoord zal tekenen maar u brengt hiervan geen enkel objectief bewijs aan. Ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier, nergens dat een dergelijke eis onderdeel uitmaakt van de vredesonderhandelingen. Zelfs indien Aliyev een dergelijke eis zou stellen, is het compleet onaannemelijk dat de Armeense autoriteiten hierop zouden ingaan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend indien het willekeurige geweld als gevolg van het gewapende conflict in zijn land van herkomst een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar dit land of, in voorkomend geval, naar de desbetreffende regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980.

Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus beschikbaar op de website van het CGVS via de link <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-en-deovergave-van-nagorno>), heeft een staakt-het-vuren in de herfst van 2020 een einde gemaakt aan het gewapende conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan in Nagorno-Karabach. In september 2022 laiden de spanningen in het grensgebied van Nagorno-Karabach weer op. Op 14 september 2022 werd een staakt-het-vuren ondertekend. In september 2023 capituleerden de Armeense separatisten van Nagorno-Karabach na een kort offensief van Azerbeidzjan, zonder tussenkomst van de Armeense autoriteiten.

Hoewel er nog steeds militaire confrontaties plaatsvinden aan de grens tussen Armenië en Azerbeidzjan, is dit gewapende geweld sporadisch, weinig intensief en beperkt tot grensgebieden. Het aantal burgerslachtoffers van deze grensconflicten blijft beperkt. Tijdens de eerste negen maanden van 2023 vielen er tien doden en elf gewonden onder burgers. We stellen ook vast dat de meeste personen die tijdelijk hun huizen hadden verlaten na de confrontaties op 13 en 14 september 2022, inmiddels naar hun huizen zijn teruggekeerd.

Wat u betreft, moet worden opgemerkt dat uw laatste verblijfplaats in Armenië te Erevan was en u als soldaat geregistreerd bent in het militair commissariaat van Artashat (CGVS p. 6), gebieden die niet in de buurt van de voormelde regio's liggen en niet door dergelijke incidenten worden getroffen.

*Er dient ook te worden opgemerkt dat er besprekingen zijn begonnen tussen Armenië en Azerbeidzjan om tot een vredesakkoord tussen de twee staten te komen en dat de bijeenkomsten om dit te bereiken zijn geïntensiveerd. In deze context zijn **angsten en geruchten over een nieuwe militaire escalatie tussen de twee landen niets meer dan ongegronde speculaties.***

*Gelet op de bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van alle beschikbare informatie moet worden geconcludeerd dat **de situatie in de regio waaruit u afkomstig bent, niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980**, dat bescherming biedt in de uitzonderlijke situatie waarin willekeurig geweld als gevolg van een gewapend conflict een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat indien een burger zou worden teruggezonden naar het desbetreffende land of in dit geval naar de desbetreffende regio, hij louter door zijn aanwezigheid aldaar zou worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in het voormelde artikel 48/4, §2 c).*

De door u voorgelegde documenten (uw paspoort, geboorteakte, militair boekje, documenten m.b.t. uw medische behandelingen en invaliditeitsbepaling in Armenië en Nagorno-Karabach, Belgische medische documenten, een foto van het graf van uw vader en broer in Stepanakert, een kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw moeder en zus) bevatten informatie die niet wordt betwist maar bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht kunnen plaatsen.

In het licht van wat voorafgaat, is de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen van oordeel dat Armenië voor u als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, en dat u geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat u in dit derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade, noch waaruit blijkt dat het voor u onredelijk zou zijn om naar dit land terug te gaan of dat u niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat conform artikel 57/6/6, § 5 van de Vreemdelingenwet aan de vreemdeling een document dient te worden verschaft waarin de autoriteiten van Armenië in de taal van dat land ervan in kennis gesteld worden dat het verzoek om internationale bescherming niet inhoudelijk is onderzocht.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker werpt op dat waar de verwerende partij zijn relaas niet geloofwaardig acht, zij lijkt te vergeten dat de objectieve elementen dienen door te wegen om de geloofwaardigheid van het relaas te beoordelen. Gezien zijn profiel, zijn ervaringen in Azerbeidzjan en Armenië als inwoner en als soldaat, moet de vrees die hij ervaart ten gevolge van de waarheden en geruchten over de intenties van beide overheden met betrekking tot burgers van Nagorno-Karabach met de juiste achting worden beoordeeld. Het is volgens

verzoeker volkomen aannemelijk dat hij een diepgaande subjectieve vrees voelt ten gevolge van de beweringen dat de president van Azerbeidzjan heeft geëist dat alle deelnemers aan de conflicten in Nagorno-Karabach worden uitgeleverd aan Azerbeidzjan en dat hij dan pas een vredesakkoord zal tekenen. Verzoeker ervaart namelijk dat de bevolking van Azerbeidzjan wraakgevoelens koestert ten aanzien van bewoners van Nagorno-Karabach die hen hebben verraden door te vechten voor Armenië. Etnisch Armeense burgers van Nagorno-Karabach werden door de Armeense overheid nooit als gelijkwaardig aan Armeniërs behandeld. De impact van de oorlog met Azerbeidzjan is in Armenië ook enorm. Dat de Armeense autoriteiten op bovenstaand aanbod zouden ingaan, is daarom in hoofde van verzoeker evenzeer geloofwaardig.

Vervolgens gaat verzoeker in op de niet-ontvankelijkheid van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij stelt dat zijn verzoek ontvankelijk moet worden verklaard aangezien Armenië in zijn hoofde geen veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet is omdat hij bij terugkeer naar Armenië blootgesteld zal worden aan vervolging of ernstige schade. Hij wordt er niet langer als invalide erkend en als ervaren soldaat zou hij er opnieuw opgeroepen worden om dienst te doen in het Armeense leger. Indien hij de dienstplicht er weigert, zal hij door Armenië vervolgd worden en dreigt hij onrechtvaardig bestraft te worden met cel- en werkstraffen. Indien hij de dienstplicht aanvaardt, wordt hij er ingezet op het front voor een oorlog waaraan hij wenst noch kan aan deelnemen en valt hij wellicht opnieuw ten prooi van de kogels en ontploffingen die hem reeds voordien slachtoffer maakten. Hij stelt dat de vredesonderhandelingen tussen beide landen niet van die aard zijn dat een toekomstige oorlog met zekerheid kan worden uitgesloten. Hij stipt aan dat hij tijdens zijn levensduur al drie oorlogen in Nagorno-Karabach heeft gekend. Hem doen terugkeren naar Armenië is voor hem dan ook zonder twijfel een schending van artikel 57/6, § 3, 2°, van de Vreemdelingenwet, alsook van het non-refoulementbeginsel.

Aangaande de vereiste band tussen verzoeker en Armenië als voorgehouden derde land haalt verzoeker aan dat hij geboren is in de hoofdstad van Nagorno-Karabach en er zijn hele leven doorbracht. In 2016 vroeg hij een Armeens paspoort aan, waarop hij op grond van zijn Armeense origine gerechtigd was. Zijn etniciteit is werkelijk nog de enige link die hij heeft met Armenië. Hij belandde in 2020 in Jerevan als gewonde soldaat en werd er een jaar lang verzorgd. Tijdens die tijd was hij hulpbehoevend en afhankelijk van Armenië en uit die afhankelijkheidsrelatie kan volgens hem geen band worden afgeleid die maakt dat het redelijk is voor hem om naar Armenië terug te keren. De band die hij in werkelijkheid met dat land heeft, is namelijk zuur. De Armeense staat kostte hem zijn gezondheid, weigerde hem de nodige zorgen toe te dienen en behandelde hem als tweederangsburger. Zo liet Armenië hem niet toe dat hij er zich zou domiciliëren, noch dat hij er menswaardig zou werken. Op zijn paspoort staat namelijk de code 070, welke verwijst naar zijn afkomst als burger van Nagorno-Karabach. Wanneer overheidspersoneel en potentiële werkgevers deze code lezen, worden de aanvragen en sollicitaties van “*burgers*” *de facto* niet behandeld. Vanuit overheden is dat een beleidskeuze, en in hoofde van werkgevers is dat omdat de moeite die in het bijkomende papierwerk vereist is niet loont. Doordat zijn invaliditeit niet werd erkend, had hij ook geen toegang tot het aangepaste werk dat aan mindervaliden is voorbehouden. Bovendien is hij uit Armenië vertrokken. Als hij dat land als een thuis had kunnen ervaren had hij dat nooit gedaan. Zijn thuis is echter elders, in een gebied dat door de Armeense overheid is verloochend en opgegeven. Daarenboven kan een staat niet als een thuis worden aanzien wanneer de enige tijd die men er doorbracht een jaarlang verblijf in de ziekenboeg is. Verzoeker mag dan wel de nationaliteit van Armenië dragen, hij ervaart sinds de toe-eigening van Nagorno-Karabach door Azerbeidzjan de staatloosheid als burgerschap. Hij oppert verder dat hij toegang zou hebben tot een tijdelijk beschermingsstatuut in Armenië, moest hij naar daar terugkeren. Zijn zus en moeder vallen onder deze bescherming, wat voor hen een verblijfsrecht inhoudt en een beperkte financiële ondersteuning van 120 euro per maand elk, hetgeen ruim onvoldoende is om te overleven en zijn familie *de facto* in een situatie van materiële deprivatie stort. Bovendien is deze bescherming slechts een jaar geldig en wordt dit type ondersteuning niet langer toegekend na december 2024. Verzoeker besluit aldus dat hij geen redelijke baat kan halen uit de bescherming geboden door de Armeense overheid.

Tevens haalt verzoeker aan dat de verleden vervolging een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging terecht is, hierbij wijzende op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en het feit dat hij in Nagorno-Karabach wel degelijk slachtoffer is geweest van vervolging door de Azerbeidzjaanse autoriteiten. Verzoeker gaat hierbij in op de ontwikkelingen inzake Nagorno-Karabach. Hij is van mening dat hij als voormalig inwoner van Nagorno-Karabach van Armeense etniciteit door de Azerbeidzjaanse overheden vervolgd is omwille van zijn etniciteit en aldus geacht moet worden ook slachtoffer te zijn van daden van vervolging en dit omwille van zijn nationaliteit en zijn behoren tot een bepaalde sociale groep. Uit de steeds falende vredesakkoorden tussen Armenië en Azerbeidzjan moet volgens hem worden begrepen dat er geen goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Verder verwijst verzoeker naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarbij de vluchtelingenstatus werd toegekend aan verzoekers van Palestijnse nationaliteit en die naar analogie op zijn situatie kan toegepast worden. Hij is namelijk ook geboren in en afkomstig uit een oorlogsgebied waar hij het slachtoffer werd van vervolging. Waar deze Palestijnen wel de vluchtelingenstatus

zouden verkrijgen terwijl deze aan etnisch Armenen afkomstig uit Nagorno-Karabach zou geweigerd worden, ziet hij een schending van het gelijkheidsbeginsel.

Tot slot gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus. Hij stelt dat hij reëel gevaar loopt in Armenië. Hij is mindervalide, heeft acute gezondheidsproblemen, is niet gerechtigd op staatssteun voor de benodigde gezondheidszorgen en is financieel onvermogen. In 2016 en 2020 werd verzoeker als reservist ingezet bij de artillerie en gemobiliseerd tijdens de conflicten met Azerbeidzjan. Op 14 oktober 2020 liep verzoeker zware oorlogsverwondingen op aan zijn linkerbeen ten gevolge van een granaatontploffing, waarna hij werd gehospitaliseerd in Jerevan. De behandeling van verzoeker werd in Armenië na een jaar stopgezet. De Armeense staat had slechts voor een termijn van een jaar de invaliditeit van verzoeker erkend. Hij poogde deze erkenning aan te vechten teneinde ze te verlengen, maar tevergeefs. Zijn eigen middelen waren onvoldoende om de behandeling te dekken, daar hij slechts een heel beperkte uitkering kreeg als werkonbekwame, en het loon dat hij verkreeg als soldaat schoot ook tekort. Indien verzoeker naar Armenië zou worden teruggestuurd, zouden de behandelingen die hij reeds sinds december 2021 in België krijgt worden stopgezet. In geval van verzoeker betreft de ziekte de monoplegie in het linkerbeen. In zijn hoofde bestaan er wel degelijk ernstige en gegronde redenen om aan te nemen dat hij in Armenië zal worden blootgesteld aan een reëel risico dat zijn leed in geval van terugkeer *“aanzienlijk”*, *“op onomkeerbare wijze”* en *“snel”* zal toenemen. De Armeense overheid heeft namelijk in zijn hoofde reeds besloten dat hij niet meer in aanmerking komt voor statelijk ondersteunde gezondheidszorg, en op eigen houtje kan hij zich deze niet veroorloven. Dat de verergering van het leed ook aanzienlijk, onomkeerbaar en snel zal toenemen, is geïllustreerd door het feit dat een einde stellen aan de revalidatie en het uitstellen van de aanleg van een iliacofemorale bypass tot gevolg zou hebben dat hij slachtoffer zou worden van belangrijk functieverlies in zijn linkerbeen. Indien verzoeker een terugkeerbesluit of verwijderingsmaatregel opgelegd krijgt, maakt België zich schuldig aan schending van het in artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) vastgestelde verbod op onmenselijke en vernederende behandelingen aangezien het terugkeerbesluit of de verwijderingsmaatregel het leed van verzoeker zodanig kan verergeren dat pijn de in artikel 4 van het Handvest vereiste minimale ernst heeft.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoeker om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van zijn betoog voegt verzoeker volgende bijkomende stukken bij zijn verzoekschrift:

- zijn paspoort (stuk 3);
- medische attesten (stuk 4).

2.2.2. Op 7 oktober 2025 maakt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over met daarbij gevoegd:

- Armeense documenten (stuk 1);
- documenten met betrekking tot kennis Nederlands (stuk 2);
- aanbevelingsbrieven (stuk 3).

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, nog een aanvullende nota neer met daarbij gevoegd een persoonlijke verklaring.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU.

Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3. Verzoeker betwist de bestreden beslissing in het geheel niet waar terecht wordt gesteld dat in zijn hoofdte geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.4. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren, wanneer een derde land als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 kan worden beschouwd voor de verzoeker, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in het derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen hem en het derde land niet zodanig is dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat hij niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.5. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer:

1° (...)

2° een derde land als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 kan worden beschouwd voor de verzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij in het derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen hem en het derde land niet zodanig is dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat hij niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten; (...).”

In de parlementaire voorbereiding wordt hieromtrent het volgende gesteld: “De derde paragraaf regelt de bevoegdheid van de Commissaris-generaal inzake het niet-ontvankelijk verklaren van een verzoek om internationale bescherming. Deze paragraaf beoogt de omzetting van de artikelen 33, 34 en 40.6, a) en b) van de richtlijn 2013/32/EU. Teneinde te antwoorden op het advies 63/399/4 van 31 mei 2017 van de Raad van State met betrekking tot de gevolgen van een dergelijke kwalificatie op het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, wordt er verwezen naar de toelichting van artikel 4 van het bicamerale wetsontwerp betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Commissaris-generaal kan, overeenkomstig artikel 33.2 van de richtlijn 2013/32/EU, tot de niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming besluiten wanneer de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel of wanneer een land als veilig derde land kan worden beschouwd voor de verzoeker of wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie (EU) of wanneer de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming indient op basis van artikel 57/6/2 of wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid. De Commissaris-generaal is verplicht alle verzoeken op de inhoud te beoordelen. Hij dient met name een onderzoek te voeren of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig richtlijn 2011/95/EU, behalve in een aantal gevallen die expliciet voorzien zijn in richtlijn 2013/32/EU. Wanneer er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat een derde land voldoende bescherming verleent of kan verlenen, en de verzoeker opnieuw tot dat land zal worden toegelaten, is de Commissaris-generaal niet verplicht na te gaan of de verzoeker nood heeft aan internationale bescherming ten aanzien van zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, zijn land van gewoonlijk verblijf, gezien hij immers reeds in een ander land reële bescherming geniet of bescherming kan genieten in een ander land waarmee hij een band heeft. In deze dient de Commissaris-generaal enkel na te gaan of de verzoeker om internationale bescherming zich nog steeds kan beroepen op de reële bescherming in het derde land of dat een derde land, waarmee hij een band heeft, als veilig derde land kan worden beschouwd voor de verzoeker.

(...)

In paragraaf 3, 2° wordt verder bepaald dat het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan worden verklaard indien een bepaald derde land als veilig derde land voor een bepaalde verzoeker kan worden beschouwd. Voor de toelichting met betrekking tot het concept “veilig derde land” en het weerlegbaar vermoeden in dit verband kan verwezen worden naar de uiteenzetting onder artikel 46.” (Parl. St. Kamer, 2016- 2017, nr. 54-2548/001, p. 106-107).

Artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Het verzoek om internationale bescherming kan op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2°, niet-ontvankelijk verklaard worden indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat, alle relevante feiten en omstandigheden in aanmerking nemend, de verzoeker om internationale bescherming in het betrokken derde land overeenkomstig de volgende beginselen zal worden behandeld :

- 1) het leven en de vrijheid worden niet bedreigd om redenen van ras, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, en
- 2) er bestaat geen risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, § 2, en
- 3) het beginsel van non-refoulement overeenkomstig het Verdrag van Genève wordt nageleefd, en van 4) het verbod op verwijdering in strijd met het recht op vrijwaring tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of vernederende behandeling, zoals neergelegd in het internationaal recht, wordt nageleefd, en
- 5) de mogelijkheid bestaat om de vluchtelingenstatus te verzoeken en, indien hij als vluchteling wordt erkend, bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève.

§ 2. Een derde land kan enkel als veilig derde land worden beschouwd indien de verzoeker een zodanige band heeft met het betrokken derde land dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan en er kan worden vermoed dat de verzoeker tot het grondgebied van het betrokken derde land zal worden toegelaten, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit duidelijk blijkt dat dit niet het geval zal zijn. Bij de beoordeling of er sprake is van een band als bedoeld in het eerste lid, worden alle relevante feiten en omstandigheden betrokken, waaronder de aard, duur en de omstandigheden van het eerder verblijf kunnen begrepen worden.

§ 3. De beoordeling of een land een veilig derde land is, dient te stelen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, het Europees Ondersteuningsbureau voor Asielzaken, het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

§ 4. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordeelt of het betrokken derde land veilig is voor een bepaalde verzoeker.

§ 5. Bij de uitvoering van een uitsluitend op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2°, gebaseerde beslissing, wordt aan de vreemdeling door de minister of zijn gemachtigde een document verschaft waarin de autoriteiten van het derde land in de taal van dat land ervan in kennis gesteld worden dat het verzoek om internationale bescherming niet inhoudelijk is onderzocht."

De parlementaire voorbereiding vermeldt het volgende:

"Deze vijf voorwaarden worden overgenomen in de eerste paragraaf van het nieuwe artikel 57/6/6. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat aan deze vijf voorwaarden is voldaan, bestaat er een algemeen rechtsvermoeden dat het betrokken derde land veilig is voor verzoeker. Voorwaarde voor de toepassing van dit beginsel is onder andere dat dit land de non-refoulementverplichting van het Verdrag van Genève naleeft en dat de mogelijkheid bestaat om de vluchtelingenstatus te verzoeken en bescherming te ontvangen overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag. In de richtlijn wordt er niet vereist dat verzoeker in het betrokken derde land een andere vorm van complementaire bescherming kan verzoeken tegen een risico op ernstige schade." (Parl. St. Kamer, 2016- 2017, nr. 54-2548/001, p. 128).

"Het individueel onderzoek van de Commissaris-generaal vergt dat er voor het betrokken derde land wordt nagegaan of er een effectief asielsysteem bestaat dat is vastgelegd in de wet en het betreffende land in de praktijk de verplichtingen uit de relevante mensenrechtenverdragen naleeft, waaronder het beginsel van non-refoulement." (ibid., p. 129).

"Band met het derde land

In paragraaf 2 wordt bepaald dat een derde land voor een verzoeker enkel als veilig derde land kan worden beschouwd indien de verzoeker een zodanige band heeft met het derde land dat het van hem redelijkerwijs verwacht mag worden dat hij naar dat land gaat en er ook toegang toe heeft. In artikel 38 van de richtlijn 2013/32/ EU worden er geen aanwijzingen gegeven waaruit deze band zou kunnen bestaan. Bij het beoordelen van deze band betreft de Commissaris-generaal alle relevante feiten en omstandigheden, waaronder onder meer: — een eerder verblijf in het derde land (bijvoorbeeld in het kader van studies of een lang bezoek); — familie die in het derde land verblijft; — het feit dat de echtgenoot of de partner de nationaliteit heeft van het derde land. Deze elementen kunnen voldoende zijn om een band met het derde land vast te stellen, maar het moet alleszins ook vaststaan dat het redelijkerwijs van de verzoeker kan worden verwacht dat hij naar dat land gaat/terugkeert en er effectief wordt toegelaten." (ibid., p.130).

"Toegang tot het betrokken derde land

In paragraaf 2 wordt niet alleen bepaald dat de verzoeker een zodanige band moet hebben met het betrokken derde land dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan, maar tevens dat verzoeker tot het grondgebied van het betrokken derde land dient te worden toegelaten.

Uit artikelen 38.1 en 38.2, a) en c) van de richtlijn 2013/32/EU kan worden afgeleid dat de Commissaris-generaal volgende elementen onderzoekt:

a) of het derde land waarmee de verzoeker een band heeft voor hem niet als veilig kan worden aangemerkt; en

b) of de verzoeker een zodanige band heeft met het derde land dat het van de vreemdeling redelijkerwijs verwacht mag worden dat hij naar dat land gaat.

Volgens artikel 38.2, c) moet de verzoeker in de gelegenheid worden gesteld om de in paragrafen 1 en 2 van het nieuwe artikel 57/6/6 vermelde elementen te weerleggen. Hij zal namelijk moeten aantonen:

a) dat hij in het derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of aan een schending van het beginsel van non-refoulement of in de onmogelijkheid zal zijn om de vluchtelingenstatus te verzoeken of er bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève; of

b) dat er geen band tussen hem en het derde land bestaat.

In artikel 38.4 wordt er bepaald dat verzoeker toegang moet krijgen tot de reguliere asielprocedure indien het betrokken derde land de verzoeker geen toegang verstrekt tot het grondgebied.

Uit de richtlijn 2013/32/EU blijkt niet dat dit element van "toegang" reeds onderzocht moet worden bij de toepassing van het concept "veilig derde land". Om redenen van efficiëntie wordt er voor geopteerd om deze bijkomende voorwaarde reeds in aanmerking te nemen bij het onderzoek of een bepaald derde land als veilig kan worden beschouwd voor de verzoeker.

Het is bijgevolg noodzakelijk om van een vermoeden te kunnen uitgaan dat aan de verzoeker toegang zal verschaft worden tot het grondgebied van het betrokken derde land. De verzoeker wordt echter in de mogelijkheid gesteld om reeds tijdens het onderzoek dit vermoeden te weerleggen en elementen aan te brengen waaruit blijkt dat hem de toegang zou worden onzegd door het betrokken derde land. Indien deze elementen aannemelijk worden geacht, kan verzoekers verzoek om internationale bescherming volgens de reguliere procedure worden behandeld.

Indien het verzoek niet-ontvankelijk wordt geacht op grond van het concept “veilig derde land” en de verzoeker later alsnog elementen aanbrengt (met behulp van schriftelijke bewijsstukken) waaruit blijkt dat hem de toegang werd ontzegd door het betrokken derde land, dan zal zijn verzoek om internationale bescherming alsnog volgens de reguliere procedure worden behandeld.

Dit houdt een toegang tot de procedure in, zoals artikel 38.4 van de richtlijn 2013/32/EU het vereist, en geen onmiddellijke behandeling ten gronde van het verzoek.

Het verzoek zal geregistreerd en behandeld worden als een volgend verzoek om internationale bescherming.” (ibid., p. 130-131).

Inzake de toepassing van bovenvermelde artikelen oordeelde het Grondwettelijk Hof (GwH nr. 23/2021 van 25 februari 2021, B.79-B.90 (p. 100-108), (BS 20 april 2021):

“B.82. Zoals de Ministerraad opmerkt, zijn de bestreden bepalingen cumulatief van toepassing, aangezien zij naar elkaar verwijzen. Daaruit volgt dat de CGVS een verzoek om internationale bescherming slechts niet-ontvankelijk kan verklaren om de reden dat een derde land voor de verzoeker als een veilig derde land kan worden beschouwd, indien is voldaan aan de in de artikelen 57/6, § 3, eerste lid, 2°, en 57/6/6 van de wet van 15 december 1980 opgesomde voorwaarden en beginselen.

[...]

B.86.2. Artikel 38 van de « Procedurerichtlijn » legt de verantwoordelijke overheid niet de verplichting op om van het veilig geachte derde land een waarborg te verkrijgen dat de verzoeker om internationale bescherming opnieuw zal worden toegelaten alvorens zijn verzoek niet-ontvankelijk te verklaren. Te dezen vloeit de ontstentenis van verplichting voor de CGVS om van het veilig geachte derde land een dergelijke waarborg te verkrijgen dat de verzoeker opnieuw zal worden toegelaten, voort uit het feit dat de verzoeker a priori niet over een verblijfsrecht beschikt in het veilige derde land.

Die verzoeker bevindt zich in een situatie die objectief verschilt van die van de vreemdeling van wie het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt bevonden op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980, om de reden dat hij reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, een vreemdeling over wie het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat het in een lidstaat ingediende verzoek om internationale bescherming enkel niet-ontvankelijk kan worden verklaard indien, zoals artikel 35 van de « Procedurerichtlijn » bepaalt, het derde land waarborgt dat de betrokkene opnieuw zal worden toegelaten (HvJ, grote kamer, 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, punten 140 en 143).

[...]

B.86.4. Rekening houdend, enerzijds, met de verplichting voor de CGVS om zich ervan te vergewissen dat het derde land als zijnde veilig kan worden geacht voor de betrokken vreemdeling, hetgeen impliceert dat de inachtneming van de in de artikelen 57/6, § 3, eerste lid, 2°, en 57/6/6 van de wet van 15 december 1980 opgesomde voorwaarden en beginselen wordt nagegaan, en, anderzijds, met het feit dat, indien het veilig geachte derde land de vreemdeling niet toestaat om zijn grondgebied te betreden, zijn verzoek om internationale bescherming in België zal kunnen worden behandeld, zoals opgelegd bij artikel 38, lid 4, van de « Procedurerichtlijn » en zoals bevestigd in de parlementaire voorbereiding (Parl. St., Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 131), is het tweede onderdeel van het dertiende middel in de zaak nr. 7008 niet gegrond.”

2.3.6. De Raad onderstreept dat voormelde bepalingen cumulatief van toepassing zijn en dat op grond van artikel 57/6/6, § 1, van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal dient na te gaan of de verzoeker om internationale bescherming in het betrokken derde land overeenkomstig de vijf volgende beginselen zal worden behandeld:

- 1) het leven en de vrijheid worden niet bedreigd om redenen van ras, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging;
- 2) er bestaat geen risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, § 2;
- 3) het beginsel van non-refoulement overeenkomstig het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) wordt nageleefd;
- 4) het verbod op verwijdering in strijd met het recht op vrijwaring tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of vernederende behandeling, zoals neergelegd in het internationaal recht, wordt nageleefd;
- 5) de mogelijkheid bestaat om de vluchtelingenstatus te verzoeken en, indien hij als vluchteling wordt erkend, bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève.

Het betreft vijf voorwaarden met betrekking tot veiligheid en asielpraktijken waaraan moet worden voldaan alvorens een derde land als “veilig derde land” kan worden beschouwd; “Criteria om bepaalde landen te beschouwen als ‘veilige derde landen’”, zoals het in de parlementaire voorbereiding heet (Parl. St. Kamer, 2016- 2017, nr. 54-2548/001, p. 127). Indien de commissaris-generaal van oordeel is dat aan deze vijf

voorwaarden is voldaan, bestaat er een algemeen rechtsvermoeden dat het betrokken derde land veilig is voor verzoeker (*ibid.*, p. 128).

2.3.7. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad dat verzoekers verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk moet worden verklaard in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet omdat Armenië voor hem als een veilig derde land kan worden beschouwd. Rekening houdend met alle relevante feiten en omstandigheden zal hij in Armenië immers behandeld worden in overeenstemming met de beginselen zoals bepaald in artikel 57/6/6, § 1 en 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Het onderzoek van de commissaris-generaal vergt dat er voor het betrokken derde land wordt nagegaan of er een effectief asielsysteem bestaat dat is vastgelegd in de wet en het betreffende land in de praktijk de verplichtingen uit de relevante mensenrechtenverdragen naleeft, waaronder het beginsel van non-refoulement (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 129*). *In casu* is dit gebeurd, zoals blijkt uit de bestreden beslissing:

“In dit verband moet in het bijzonder benadrukt worden dat, zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, Armenië partij is bij talrijke internationale en Europese verdragen, zoals de Conventie van Genève betreffende de Status van Vluchtelingen en Aanvullend Protocol van New York betreffende de Status van Vluchtelingen, het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het VN Antifolterverdrag, het VN Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten, het Tweede Facultatief Protocol bij het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, met het oog op de afschaffing van de doodstraf. Daarnaast zijn er tal van (inter)nationale mensenrechtenorganisaties actief in Armenië, die toezicht houden op de mensenrechtensituatie in het land, zoals: het Helsinki Committee of Armenia (deze organisatie houdt zich bezig met het monitoren van mensenrechtenschendingen en het bevorderen van mensenrechten in Armenië); Mission Armenia NGO (werkt samen met UNHCR om vluchtelingen en ontheemden te ondersteunen met basisbehoeften zoals voedsel, dekens en hygiëneproducten); Amnesty International (rapporteert over mensenrechtenschendingen in Armenië en voert campagnes voor de bescherming van mensenrechten); Human Rights Watch (deze organisatie documenteert en rapporteert over mensenrechtenschendingen wereldwijd, inclusief Armenië); UNHCR (de VN vluchtelingenorganisatie biedt hulp aan vluchtelingen en ontheemden in Armenië, vooral in de context van het conflict met Azerbeidzjan). Er moet aldus worden benadrukt dat Armenië niet alleen partij is bij tal van internationale en Europese verdragen die het land juridisch binden op het vlak van bv. mensenrechten, het non-refoulementbeginsel, de toegang tot de asielprocedure en mogelijkheid om er de vluchtelingenstatus te verzoeken of het garanderen van een effectieve bescherming in hoofde van erkende vluchtelingen, maar óók dat het naleven van voornoemde standaarden in de praktijk de regel vormt en er geenszins sprake zou zijn van systematische of structurele gebreken hieromtrent.”

Op basis van de landeninformatie in het administratief dossier kan samen met de verwerende partij worden vastgesteld dat Armenië partij is bij internationale en Europese verdragen die het land juridisch binden op het vlak van mensenrechten, het non-refoulementbeginsel, de toegang tot de asielprocedure en de mogelijkheid om er de vluchtelingenstatus te verzoeken of het garanderen van een effectieve bescherming, alsook dat het naleven van voornoemde standaarden in de praktijk de regel vormt en er geenszins sprake zou zijn van systematische of structurele gebreken hieromtrent. Aan de derde en vierde te vervullen cumulatieve voorwaarde is dan ook voldaan.

2.3.9. Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen landeninformatie, noch concrete elementen bij waaruit kan worden afgeleid dat voor hem in Armenië de mogelijkheid niet zou bestaan om de vluchtelingenstatus te verzoeken en bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève.

Uit verzoekers verklaringen en documenten blijkt dat hij afkomstig is uit Nagorno-Karabach en dit als zijn moederland beschouwt (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 2). Nagorno-Karabach is een, zoals blijkt uit het geheel van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (map 'landeninformatie'), *de facto* onafhankelijke regio die officieel tot Azerbeidzjan behoort, maar vanaf de jaren 1990 in de praktijk vanuit de eigen hoofdstad Stepanakert werd bestuurd door etnische Armeniërs die er wonen. Sinds de overgave van de *de facto* autoriteiten op 20 september 2023 hebben de Azerbeidzjaanse autoriteiten opnieuw de controle over de regio. Dit leidde tot een massale vlucht van nagenoeg alle etnische Armeniërs uit de regio op enkele dagen tijd. Bijna de gehele bevolking trok weg, zo ook verzoekers moeder en zus (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 3), en meer dan 100.000 van hen gingen naar Armenië. Sinds 1 januari 2024 heeft de *de facto* republiek Nagorno-Karabach opgehouden te bestaan.

Sinds de tussen Armenië en Nagorno-Karabach op 24 februari 1999 getekende overeenkomst “*On the Organization of the Passport System between the Governments of the Republic of Armenia and the Republic of Nagorno-Karabach*” kunnen burgers uit Nagorno-Karabach die het grondgebied willen verlaten een aanvraag doen om een Armeens paspoort te verkrijgen. Het betreft een paspoort met code 070, wat

duidt op Nagorno-Karabach. Het overgrote deel van personen die van Nagorno-Karabach naar Armenië verhuisde was in het bezit van een paspoort met code 070. Ook verzoeker is in het bezit van een dergelijk paspoort, reeds uitgereikt op 30 juli 2016 in de hoofdstad Stepanakart en geldig tot 30 juli 2026 (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 3-4 en map documenten, stuk 1 en hernomen als stuk 3 bij het verzoekschrift). Zo hij zelf verklaart was hij daar als etnisch Armeniër verblijvend in Nagorno-Karabach op gerechtigd, hetgeen strookt met de objectieve landeninformatie. Echter betekent een dergelijk paspoort, in weerwil tot wat in het verzoekschrift alsook ter terechtzitting wordt voorgehouden en in weerwil van de vermelding "*Republic of Armenia*" als nationaliteit op een dergelijk paspoort, niet dat een houder van zo'n paspoort daardoor automatisch over de Armeense nationaliteit beschikt. Een dergelijk, 'blauw' paspoort met de code 070 houdt sinds 1991 enkel een reisdocument in, waarmee naar het buitenland kan worden gereisd, en houders ervan afkomstig uit Nagorno-Karabach dienen als staatloos te worden beschouwd.

Aan ontheemden uit Nagorno-Karabach (personen geregistreerd in het bevolkingsregister van Nagorno-Karabach en personen op het grondgebied van Armenië of erbuiten met een laatst geregistreerd adres in Nagorno-Karabach) werd in Armenië, overeenkomstig een resolutie van 26 oktober 2023, tijdelijke bescherming toegekend. Dit staat gelijk aan de vluchtelingenstatus, met de daaraan verbonden rechten, en hen wordt (indien zij dat nog niet hadden) een paspoort met code 070 uitgereikt. Om een certificaat dat de tijdelijke bescherming bevestigt te verkrijgen dient een aanvraag te worden gericht aan de Migratiedienst. Het tijdelijk beschermingsstatuut, dat zo weze herhaald gelijk is aan de vluchtelingenstatus, is geldig voor één jaar en kan daarna hernieuwd worden of de Armeense nationaliteit kan worden aangevraagd. In oktober 2024 is beslist om de tijdelijke vluchtelingenstatus te verlengen tot eind 2025. Heel wat staatshulpprogramma's zijn beschikbaar voor vluchtelingen uit Nagorno-Karabach, onder andere op vlak van huisvesting. Ontheemden ontvangen een eenmalige financiële ondersteuning van 250 dollar, dit geldt eveneens voor degenen die Nagorno-Karabach reeds verlieten voor 20 september 2023 toen Azerbeidzjan de controle nam over Nagorno-Karabach (dit gaat vooral om personen die naar Armenië kwamen om te studeren of voor medische behandeling) alsook een tijdelijke bijdrage voor huur en basisvoorzieningen. Uit de landeninformatie blijkt dat Armenië moeite heeft om de ontheemden te integreren, onder andere op het vlak van huisvesting en tewerkstelling.

De 'volledige' Armeense nationaliteit kan voor alle ontheemden uit Nagorno-Karabach worden aangevraagd (en dit tot 31 december 2026), hetgeen door de Armeense overheid ook wordt aangemoedigd. Dit kan overigens volgens een vereenvoudigde en versnelde procedure. Zo kan men een aanvraag doen in alle regionale kantoren, alsook in ambassades en consulaten en neemt de procedure gemiddeld maximum twee maanden in beslag (in plaats van negentig werkdagen volgens de gewone procedure). Een reden waarom veel ontheemden de Armeense nationaliteit niet aanvragen (in oktober 2024 had slechts een kleine 3% van de ontheemden de Armeense nationaliteit aangevraagd) ligt volgens de beschikbare landeninformatie in het gegeven dat dit minder rechten met zich mee zou brengen dan deze verbonden aan het tijdelijke beschermingsstatuut, dat gelijkstaat aan de vluchtelingenstatus, en dat zij het recht zouden verliezen om terug te keren naar hun thuisland en de eigendom die zij daar achterlieten.

Sinds 28 januari 2024 is voor inwoners van Nagorno-Karabach om Armenië in en uit te gaan vereist dat zij zowel over een certificaat van tijdelijke bescherming als het paspoort met code 070 beschikken. Dit zijn de identiteitsdocumenten van een persoon onder tijdelijke bescherming. Houders van een Armeens paspoort uitgereikt in Nagorno-Karabach met code 070 kunnen nog steeds Armenië betreden van buiten de Armeense republiek. Het is onduidelijk wat de status is van personen die enkel houder zijn van een paspoort met code 070. Uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten kan niet blijken dat hij houder is van een certificaat van tijdelijke bescherming. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt verder dat een paspoort met de code 070 door sommige EU-landen niet langer beschouwd wordt als een reispaspoort. Niets belet verzoeker echter om zich bijvoorbeeld met de hulp van de Armeense ambassade in België in regel te brengen om zo de nodige documenten te bekomen en om een terugreis naar Armenië mogelijk te maken. Het is daarbij weinig aannemelijk dat de bevoegde Armeense autoriteiten verzoeker – een veteraan van het conflict met Azerbeidzjan die reeds hulp van hen heeft gekregen (zie *infra*) – niet zouden willen bijstaan om zijn terugkeer te regelen, minstens toont verzoeker het tegendeel niet aan.

Indien ontheemden uit Nagorno-Karabach gevestigd in Armenië beslissen om in vluchtelingenstatus te blijven, zullen zij een aantal rechten verliezen, zoals stemrecht en het recht om verkozen te worden, om politiek actief te zijn, om toegang te hebben tot openbare ambten en om eigendom over grond te hebben. Ze zijn ook niet verplicht om te dienen in de strijdkrachten. Dit kan makkelijk verholpen worden door de Armeense nationaliteit aan te vragen, wat, zo weze herhaald, kan via een vereenvoudigde procedure.

Op grond van hetgeen voorafgaat blijkt dat voor verzoeker in Armenië de mogelijkheid bestaat om de vluchtelingenstatus te verzoeken, in de mate dat hij *de facto* nog niet valt onder de tijdelijke bescherming; een statuut dat in Armenië gelijkstaat aan de vluchtelingenstatus, en aldus bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève. Verder staat het hem, als persoon afkomstig uit Nagorno-Karabach

en van Armeense origine, ook vrij om via een vereenvoudigde procedure de Armeense nationaliteit te verwerven. Ter terechtzitting geeft verzoeker duidelijk aan nog geen stappen te hebben ondernomen om de Armeense nationaliteit te verwerven. De conclusie dringt zich op dat verzoeker in Armenië (minimaal) de status van vluchteling had waaraan sociale en financiële hulp was verbonden en dat hij op eenvoudige wijze er het staatsburgerschap kon en kan bekomen. Bovendien wonen zijn moeder en zus met haar gezin in Jerevan, waar zij huren en waar zij de vluchtelingenstatus hebben en met wie hij in contact staat (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 3-4 en map documenten, stuk 8).

Aan verzoekers beweringen dat hij als vluchteling uit Nagorno-Karabach geen rechten had, noch hulp kon krijgen in Armenië (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 4, 9-10), kan geen geloof worden gehecht. Dit blijkt zowel uit de beschikbare landeninformatie als uit verzoekers eigen verklaringen (zie *infra*).

Ten overvloede wijst de Raad erop dat, hoewel kan worden aangenomen dat de status die hem eerder in Armenië werd verleend inmiddels werd heroverwogen door de bevoegde Armeense instanties (de tijdelijke vluchtelingenstatus in Armenië is één jaar geldig waarna ofwel de status kan hernieuwd worden ofwel het Armeense staatsburgerschap kan worden aangevraagd), doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat vermoed kan worden dat hij er, zo weze herhaald, naar kan terugkeren, noch aan het gegeven dat zijn mensenrechten en levensomstandigheden er in beginsel naar norm zijn, dat hij er beschikt over de mogelijkheid om (opnieuw) de vluchtelingenstatus te verzoeken en bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève. Aan de vijfde te vervullen voorwaarde is aldus voldaan.

2.3.10. Verzoeker maakt vervolgens niet aannemelijk dat hij in Armenië het slachtoffer zal worden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.10.1. De Raad wijst vooreerst op volgende pertinente overweging van de bestreden beslissing die door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie COI Focus Armenië – Politieke situatie van 17 oktober 2024, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusarmenie.politiekessituatie20241017.pdf>), blijkt verder dat Armenië een meerpartijstelsel heeft waarin politieke partijen hun activiteiten kunnen uitoefenen en aan verkiezingen kunnen deelnemen. Tijdens de verkiezingen worden de fundamentele vrijheden over het algemeen gerespecteerd. Sinds de “fluwelen revolutie” van april 2018 (toen oppositieleider Nikol Pashinyan eerste minister werd en een einde maakte aan de jarenlange hegemonie van de Republikeinse Partij (HHK)) is het politieke klimaat radicaal veranderd. Bij de parlementsverkiezingen van december 2018 werd de vorige regeringspartij, de HHK, volledig uit het parlement verdreven. Na de vervroegde parlementsverkiezingen van juni 2021 kon de partij van Pashinyan de parlementaire meerderheid behouden. Verschillende crisissituaties werden door de oppositie aangegrepen om het ontslag van Pashinyan te eisen en protestacties te voeren. Ondanks de afgenomen populariteit van Pashinyan blijft hij volgens opiniepeilingen de meeste steun genieten. Waarnemers zeggen dat er momenteel geen meldingen zijn van personen die vervolgd worden wegens hun politieke voorkeur, ook niet van aanhangers van het vorige regime (HHK). En hoewel er inderdaad sprake is van haatdragende taal van alle kanten, voornamelijk op internet, wordt er geen gewag gemaakt van fysiek geweld of intimidatie ingegeven door politieke motieven. Gerechtelijke vervolging van personen die banden hebben met het vorige regime, en hun familieleden wegens misdrijven uit het verleden (fraude, corruptie, machtsmisbruik, gebruik van geweld) zijn mogelijk en zijn volgens verschillende bronnen niet politiek gemotiveerd. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u moet vrezen voor vervolging in de zin van het Verdrag betreffende de vluchtelingenstatus op grond van uw eventuele politieke voorkeur.”

2.3.10.2. Verzoeker haalt een vrees aan dat bij terugkeer naar Armenië zijn leven er in gevaar is aangezien de Azerbeidzjaanse president aankondigde dat alle deelnemers aan de voormalige conflicten aan hem moeten worden uitgeleverd en dat hij zal opgeroepen worden als reservist (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7, 9).

Uit verzoekers verklaringen en documenten blijkt dat hij in militaire dienst was van het leger in Nagorno-Karabach van 2004 tot 2006, dat hij hoofdsergeant was en dat hij heeft deelgenomen aan de conflicten met Azerbeidzjan in 2016 en 2020 als lid van de artillerie, op 14 oktober 2020 zwaar gewond geraakte in het kader van zijn militaire functie en ontslagen is uit het leger. Hij haalt aan dat hij reservist is, specialist in artillerie en dat er nood is aan kennis en dat zelfs invaliden worden opgeroepen voor militaire dienst en naar training worden gestuurd (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 3, 7, 9, map documenten, stuk 3).

Verzoeker maakt vooreerst niet aannemelijk dat hij het risico loopt door de Armeense autoriteiten te worden vervolgd omdat hij niet heeft gereageerd op een militaire oproeping die op onregelmatige wijze werd uitgereikt.

Volgens het “*Thematisch Ambtsbericht over militaire dienst en mobilisatie in Armenië*” d.d. 31 januari 2023 (administratief dossier, map ‘landeninformatie’) wil de procedure in Armenië dat het militair commissariaat de betrokkene persoonlijk per post of per e-mail oproept. Als de oproeping niet volgens deze procedure werd betekend, is de reservist wettelijk niet verplicht hieraan te voldoen en wordt er in dergelijke gevallen geen strafvervolg ingesteld. Verzoeker brengt geen informatie aan die hier anders over doet oordelen en geeft aan dat hij zich ook niet heeft geïnformeerd over de gevolgen van het niet voldoen aan een oproeping voor een militaire training (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 8).

Verzoeker legde in verband met de beweerde oproeping ook tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde hij aanvankelijk dat hij éénmaal, hij denkt in 2023, werd opgeroepen om als reservist een militaire training te volgen van ongeveer een maand (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7). Hij zou dit via zijn vrienden vernomen hebben, die hem vertelden dat iedereen die in Armenië bij het militair commissariaat geregistreerd stond werd opgeroepen, ook invaliden zoals hijzelf. Even later verklaarde hij echter dat hij enkel vermoedt te zijn opgeroepen, dat anderen werden opgeroepen maar dat hij niet weet of hij is opgeroepen en zich daarover ook niet geïnformeerd heeft. Hij geeft daarbij ook te kennen dat de reservisten telefonisch zouden zijn opgeroepen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 8-9). Uit beide versies van verzoekers verklaringen blijkt aldus dat hij niet op een reguliere manier werd opgeroepen en dat hij bijgevolg geen risico op strafrechtelijke vervolging loopt omdat hij niet gereageerd heeft op een oproeping.

Bovendien levert verzoeker tot op heden geen enkel tastbaar bewijs dat erop wijst dat hij persoonlijk opnieuw zou kunnen opgeroepen worden als reservist in het Armeense leger. Zoals de commissaris-generaal terecht aanstipt, is het niet de taak van de asielinstanties om *in abstracto* op een louter hypothetische basis te beslissen. Het is immers aan de verzoeker om internationale bescherming om *in concreto* aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt, of dat hij behoort tot een groep die systematisch wordt blootgesteld aan dergelijke vervolging en schade in het licht van de beschikbare landeninformatie.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker geen overtuigende elementen aanreikt die erop wijzen dat er momenteel in Armenië een uitzonderlijke situatie bestaat die een massale mobilisatie van reservisten zou rechtvaardigen. Het gewapende conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan is beperkt tot occasionele en sporadische gevechten van geringe intensiteit op de grens tussen beide landen (zie tevens *infra*). Uit het reeds hoger aangehaalde Thematisch Ambtsbericht van 31 januari 2023 blijkt voorts dat in Armenië een mobilisatie alleen kan plaatsvinden als het land in staat van oorlog verkeert. Op 24 maart 2021 heeft het Armeense parlement de staat van oorlog opgeheven en sindsdien heeft er geen mobilisatie meer plaatsgevonden. Met zijn historisch betoog en het uiten van een hypothetische mogelijkheid tot het opnieuw uitbreken van een oorlog doet verzoeker geen afbreuk aan al het voorgaande.

Bijkomend blijkt uit het Thematisch Ambtsbericht dat wettelijk gezien reservisten, na te zijn opgeroepen voor deelname aan een militaire training (die in principe meestal drie en niet één maand betreft) of in het kader van een mobilisatie, eerst een medische keuring krijgen. De praktijk wijkt echter af van de regelgeving. Waar verzoeker opwerpt dat hij in Armenië niet langer als invalide wordt erkend, wijst de Raad er ten overvloede op dat hij de beslissing waarbij aan zijn invaliditeit een einde zou zijn gesteld niet aanvocht omdat dit volgens hem geen zin heeft, zoals blijkt uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 8), alsook ter terechtzitting.

Gelet op al hetgeen voorafgaat kan de vrees voor verzoeker om opgeroepen te worden in het Armeense leger niet als gegrond worden beschouwd.

Waar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud aanhaalt en in zijn verzoekschrift herneemt dat de president van Azerbeidzjan heeft geëist dat alle deelnemers aan de conflicten in Nagorno-Karabach worden uitgeleverd aan Azerbeidzjan en hij dan pas een vredesakkoord zal tekenen, dient de Raad vast te stellen dat hij daarvan geen enkel objectief bewijs aanlevert. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt ook nergens dat een dergelijke eis onderdeel uitmaakt van de vredesonderhandelingen. Zelfs indien de Azerbeidzjaanse president een dergelijke eis zou stellen, is het compleet onaannemelijk dat de Armeense autoriteiten hierop zouden ingaan. Verzoeker brengt geen objectieve informatie bij die hier anders over doet denken en beperkt zich tot een louter subjectief aanvoelen dat het in zijn hoofd volkomen geloofwaardig is dat de Azerbeidzjaanse president een dergelijk eis stelt alsook dat de Armeense autoriteiten hierop zouden ingaan.

2.3.10.3. Verzoeker werpt verder op dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, omdat hij mindervalide is, acute gezondheidsproblemen heeft, financieel onvermogen is en niet gerechtigd is op staatssteun voor de benodigde gezondheidszorgen. Hij

voert in wezen aan dat hij in geval van terugkeer naar Armenië geen socio-economische rechten en opportuniteiten zal hebben om er op menswaardige manier een leven op te bouwen hierbij duidend op zijn medische situatie. Aldus beroept hij zich in wezen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

In dit verband benadrukt de Raad dat artikel 3 van het EVRM (alsook artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 van het EVRM) vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Uit verzoekers verklaringen noch in het verzoekschrift blijken concrete elementen dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in Armenië. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in, hetgeen in het verzoekschrift ook als dusdanig meermaals wordt aangehaald. De Raad doet te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1, van Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid evenmin uitspraak over een verwijderingsmaatregel.

Waar verzoeker verwijst naar de neergelegde medische attesten die betrekking hebben op zijn aandoening, zijnde monoplegie in het linkerbeen na oorlogsverwondingen met blijvende pijn en functieverlies, en benadrukt dat hij in België wordt opgevolgd door specialisten en intense revalidatie krijgt, wijst de Raad erop dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de aangehaalde medische problemen in zijn hoofde vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan of op grond van een gebrek aan behandeling vervolging zou riskeren. Evenmin toont hij middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. De Raad merkt verder op dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Uit de elementen in het dossier kan niet blijken dat de Armeense autoriteiten verzoeker op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding ontzegden of bij terugkeer zullen ontzeggen, laat staan dat dit hem geweigerd werd omwille van één van de vervolgingsgronden van het Verdrag van Genève. Verzoeker gaf zelf aan dat hij in Jerevan werd verzorgd omwille van zijn oorlogsverwondingen opgelopen in Nagorno-Karabach en dit van 15 oktober 2020 tot 1 juli 2021 en dat de Armeense overheid hiervoor ook betaalde (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7, 9). Het feit dat de medische hulp, die verzoeker in Armenië wel degelijk kreeg, op een gegeven moment ophield, naar zijn zeggen omdat zijn invaliditeit slechts voor een jaar erkend werd, volstaat op zich niet om te besluiten tot het bestaan van een ernstige vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade. Het is, zo weze herhaald, immers niet zo dat verzoeker iedere vorm van medische hulp werd geweigerd, maar wel dat deze medische hulp op een gegeven moment ophield. Waar verzoeker in het verzoekschrift opwerpt dat hij de beslissing tot erkenning van de invaliditeit van één jaar tevergeefs probeerde aan te vechten, strookt dit geenszins met zijn verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud (p. 8) alsook ter terechtzitting en waaruit duidelijk blijkt dat hij deze beslissing geenszins heeft aangevochten. Verder gaf verzoeker aan dat hij een uitkering kreeg, ook al was die beperkt, en heeft hij dichte familie in Jerevan. Uit de elementen in het dossier kan niet blijken dat de Armeense autoriteiten verzoeker, die er ofwel de vluchtelingenstatus geniet ofwel eenvoudigweg het staatsburgerschap kan verkrijgen, op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen of dat hij niet gerechtigd zou zijn op enige staatssteun voor de benodigde gezondheidszorgen. Het feit dat de gezondheidszorg in Armenië, voor wat betreft verzoekers monoplegie in het linkerbeen, van mindere kwaliteit zou zijn dan die in België, is verder slechts een blote bewering alsook een praktische vaststelling, die op zich vreemd is aan het Verdrag van Genève. In zoverre verzoeker zich beroept op zijn medische situatie *an sich*, dient hij desgevallend de hiertoe geëigende procedure aan te wenden, namelijk een aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Overigens geeft verzoeker in zijn verzoekschrift zelf aan dat hij de nodige stappen heeft gezet om een medische regularisatie te verkrijgen.

Zo verzoeker aangeeft dat hij financieel onvermogen is, wijst de Raad erop dat socio-economische overwegingen slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren.

2.3.10.4. Tot slot sluit de Raad zich aan bij de volgende motieven van de bestreden beslissing, inzake artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, die hij pertinent en draagkrachtig acht:

“Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus beschikbaar op de website van het CGVS [via de link https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-en-deovergave-van-nagorno](https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-en-deovergave-van-nagorno)), heeft een staakt-het-vuren in de herfst van 2020 een einde gemaakt aan het gewapende conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan in Nagorno-Karabach. In september 2022 laaiden de spanningen in het grensgebied van Nagorno-Karabach weer op. Op 14 september 2022 werd een staakt-het-vuren ondertekend. In september 2023 capituleerden de Armeense separatisten van Nagorno-Karabach na een kort offensief van Azerbeidzjan, zonder tussenkomst van de Armeense autoriteiten.

Hoewel er nog steeds militaire confrontaties plaatsvinden aan de grens tussen Armenië en Azerbeidzjan, is dit gewapende geweld sporadisch, weinig intensief en beperkt tot grensgebieden. Het aantal burgerslachtoffers van deze grensconflicten blijft beperkt. Tijdens de eerste negen maanden van 2023 vielen er tien doden en elf gewonden onder burgers. We stellen ook vast dat de meeste personen die tijdelijk hun huizen hadden verlaten na de confrontaties op 13 en 14 september 2022, inmiddels naar hun huizen zijn teruggekeerd.

Wat u betreft, moet worden opgemerkt dat uw laatste verblijfplaats in Armenië te Erevan was en u als soldaat geregistreerd bent in het militair commissariaat van Artashat (CGVS p. 6), gebieden die niet in de buurt van de voormelde regio's liggen en niet door dergelijke incidenten worden getroffen.

Er dient ook te worden opgemerkt dat er besprekingen zijn begonnen tussen Armenië en Azerbeidzjan om tot een vredesakkoord tussen de twee staten te komen en dat de bijeenkomsten om dit te bereiken zijn geïntensiveerd. In deze context zijn angsten en geruchten over een nieuwe militaire escalatie tussen de twee landen niets meer dan ongegronde speculaties.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van alle beschikbare informatie moet worden geconcludeerd dat de situatie in de regio waaruit u afkomstig bent, niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980, dat bescherming biedt in de uitzonderlijke situatie waarin willekeurig geweld als gevolg van een gewapend conflict een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat indien een burger zou worden teruggezonden naar het desbetreffende land of in dit geval naar de desbetreffende regio, hij louter door zijn aanwezigheid aldaar zou worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in het voormelde artikel 48/4, § 2 c).”

Verzoeker brengt hier met het uiten van historische beschouwingen en loutere speculaties geen dienstig en concreet verweer tegenin. In tegenstelling tot wat hij lijkt voor te houden, bevindt Armenië zich niet in een staat van oorlog.

2.3.10.5. Gelet op het geheel van al wat voorafgaat, is aan de eerste en tweede cumulatieve voorwaarde voldaan.

2.3.11. De Raad herhaalt dat een derde land voor een verzoeker enkel als veilig derde land kan worden beschouwd indien de verzoeker een zodanige band heeft met het derde land dat het van hem redelijkerwijs verwacht mag worden dat hij naar dat land gaat en er ook toegang toe heeft. Er zijn, zo weze herhaald, geen sluitende criteria voorhanden voor de vereiste band tussen een verzoeker en een derde land. Rekening dient te worden gehouden met alle relevante feiten en omstandigheden, waaronder een eerder verblijf in het derde land en familie die er verblijft. Deze elementen kunnen voldoende zijn om een band met het derde land vast te stellen, maar het moet alleszins ook vaststaan dat het redelijkerwijs van de verzoeker kan worden verwacht dat hij naar dat land gaat/terugkeert en er effectief wordt toegelaten. Dit laatste lijkt alleszins mogelijk, zoals *supra* reeds gesteld, minstens toont verzoeker het tegendeel niet afdoende aan. Verder blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker de Armeense etniciteit heeft en dat hij voor zijn komst naar België van 15 oktober 2020 tot 1 juli 2021, ook al was dat mogelijks tegen zijn wil en omwille van een afhankelijkheidsrelatie van Armenië, revalideerde in de hoofdstad Jerevan nadat hij ernstig gewond geraakte in het kader van zijn militaire functie in Nagorno-Karabach. Hij heeft in Armenië ook een ‘propiska’ (i.e. een registratieadres) gekregen, ook al beweert hij er nooit te hebben gewoond (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 4), en hij werd er ook geregistreerd in het militair commissariaat van Artashat (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 5-7; map documenten, stuk 1, p. 5 en stuk 3, p. 19). Op het moment dat hij in 2021 naar België kwam was zijn paspoort met code 070 nog tot 7 juli 2024 geldig om mee te reizen en heeft hij de geldigheid ervan zelfs laten verlengen tot 30 juli 2026 (administratief dossier, map documenten, stuk 1, p. 4 en notities persoonlijk onderhoud, p. 5). Verder kreeg verzoeker in Armenië ook, in weerwil tot wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, kosteloze opvang en medische hulp (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 8-9 en map documenten, stuk 5, bespreking documenten op p. 6-7 van onder andere verzoekers sociale kaart met zijn invaliditeitsgraad, zijn behandeling in het “Surb Grigor Lusavorich” Medical Center, zijn rehabilitatie bij de ngo “Support for wounded soldiers and

disabled military" en stuk 6, de medische documenten met betrekking tot de twee in Jerevan ondergane operaties; zoals aangehaald in de bestreden beslissing en niet door verzoeker betwist). Waar hij oppert dat Armenië niet toeliet dat hij er menswaardig zou werken, stelt de Raad vast dat verzoeker kort na ontslag uit het ziekenhuis, zoals toegelicht tijdens het persoonlijk onderhoud en ter terechtzitting, Armenië verliet en opnieuw naar Nagorno-Karabach ging en dat niet blijkt dat hij pogingen ondernomen zou hebben om aan werk, bovendien zijn invaliditeit indachtig, te geraken. Zijn overigens niet gestaafd betoog dat wanneer overheidspersoneel en potentiële werkgevers de code 070 op een paspoort lezen de aanvragen en sollicitaties niet worden aanvaard, lijkt dan ook niet onderbouwd door enige concrete, persoonlijke ervaring. Waar hij stelt dat zijn invaliditeit niet werd erkend en waardoor hij geen toegang had tot het aangepast werk dat aan mindervaliden is voorbehouden, wijst de Raad erop dat uit verzoekers verklaringen en documenten blijkt dat hij wel degelijk als invalide categorie 3 werd erkend in Armenië voor één jaar en dat hij naliet de niet-verlenging ervan aan te vechten (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 5-8 en map documenten, stuk 6). Tot slot stipt de Raad aan dat verzoeker dichte familie wonen heeft in Jerevan, meer bepaald zijn moeder en zijn zus en haar gezin, die er de vluchtelingenstatus genieten en er huren (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 3) en die er luidens het verzoekschrift een financiële ondersteuning van 120 euro per maand krijgen per beschermingsgerechtigde. Dat hij besloot uit Armenië te vertrekken en Nagorno-Karabach nog steeds als zijn thuis beschouwt, neemt tot slot niet weg dat er wel degelijk gewaagd kan worden van een zodanige band dat van verzoeker redelijkerwijs verwacht mag worden dat hij (opnieuw) naar dat land gaat. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat er *in casu* kan worden aangenomen dat verzoeker een zodanige band heeft met het derde land, Armenië, dat van hem redelijkerwijs verwacht mag worden dat hij naar dat land gaat en er ook toegang toe heeft.

2.3.12. Tot slot treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op goede gronden als volgt overweegt inzake de door verzoeker neergelegde documenten:

"De door u voorgelegde documenten (uw paspoort, geboorteakte, militair boekje, documenten m.b.t. uw medische behandelingen en invaliditeitsbepaling in Armenië en Nagorno-Karabach, Belgische medische documenten, een foto van het graf van uw vader en broer in Stepanakert, een kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw moeder en zus) bevatten informatie die niet wordt betwist maar bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht kunnen plaatsen." Hetzelfde geldt voor de persoonlijke verklaring die verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota heeft gevoegd. Wat de Armeense documenten betreft die verzoeker als stuk 3 bij zijn verzoekschrift en als stuk 1 bij zijn aanvullende nota van 7 oktober 2025 voegt, merkt de Raad op dat deze documenten reeds werden voorgelegd in het kader van de administratieve procedure, zoals hij in zijn aanvullende nota ook zelf aangeeft, en aldus mee in de beoordeling betrokken werden. De medische documenten die verzoeker als stuk 4 bij het verzoekschrift voegt zijn ofwel een herneming van de reeds eerder neergelegde medische documenten, dan wel liggen deze in het verlengde hiervan en doen zij geen afbreuk aan de hoger gemaakte beoordeling. De documenten met betrekking tot de kennis van de Nederlandse taal en de aanbevelingsbrieven, zoals gevoegd als stukken 2 en 3 bij de aanvullende nota van 7 oktober 2025, hebben betrekking op verzoekers integratie in België, hetgeen niet relevant is in het kader van een verzoek om internationale bescherming en geen uitstaans heeft met de beoordeling van verzoeker zijn situatie ten opzichte van Armenië als veilig derde land. Los van een daadwerkelijke integratie in België, werpt de Raad op dat verzoeker zich dient te wenden tot de bevoegde overheidsinstantie indien hij een langdurig verblijf en integratie in België wil opwerpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning, hetgeen hij blijkens zijn aanvullende nota van 7 oktober 2025 ook zou hebben gedaan.

2.3.13. In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoeker geen elementen naar voor heeft gebracht waaruit blijkt dat hij in Armenië zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen hem en Armenië niet zodanig is dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat hij niet tot het grondgebied van Armenië zal worden toegelaten, zodat Armenië voor verzoeker beschouwd kan worden als veilig derde land.

2.3.14. Waar verzoeker wijst op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en aangeeft dat hij in Nagorno-Karabach, als inwoner van Armeense etniciteit, wel degelijk het slachtoffer is geweest van vervolging door de Azerbeidzjaanse autoriteiten, zich hierbij baserende op algemene landeninformatie, maakt dit nog geenszins dat zijn vrees voor vervolging ten aanzien van Armenië, als veilig derde land, gegrond is of dat het risico op ernstige schade in zijn hoofdte reëel is en dit doet geen afbreuk aan de hoger gemaakte appreciatie dat hij geen elementen naar voren brengt dat hij in Armenië zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade.

2.3.15. De Raad wijst er voorts op dat waar in het verzoekschrift wordt verwezen naar bepaalde van zijn rechtspraak dit individuele gevallen betreft en deze geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347; RvV 22 juni 2009, nr. 28 960; RvV 27 september 2007, nr. 1 848). Verzoeker toont bovendien niet aan dat de feiten en persoonlijke omstandigheden die ten grondslag liggen aan de

rechtspraak waarnaar hij verwijst dezelfde zijn als, dan wel voldoende en afdoende vergelijkbaar zijn met deze die *in casu* aan de orde zijn. Immers betreffen de door verzoeker aangehaalde arresten zaken waarbij de Raad aan verzoekers om internationale bescherming van Palestijnse origine de vluchtelingenstatus toekende omdat zij bij terugkeer naar Gaza in volle oorlogszone zouden terechtkomen en geen beroep zouden kunnen doen op daadwekelijke en effectieve UNRWA-bijstand. Deze situatie is niet vergelijkbaar met die van verzoeker. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De schending van het gelijkheidsbeginsel wordt gelet op het voorgaande niet dienstig aangevoerd.

2.3.16. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.17. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker werd gehoord – dit met bijstand van een tolk Armeens en in aanwezigheid van zijn advocaat – en de kans kreeg om zijn relaas omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en de beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.3.18. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.19. Wat betreft de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel oordeelt de Raad dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet is geschonden daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.3.20. Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend vijftientwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS